

Entrevista a Roger Corman, el rei de les pel·lícules de sèrie B

“El meu film de dinosaures és una fantasia de terror científic”

La presència a València del veterà director i productor nord-americà Roger Corman ha estat el principal atractiu de la vuitena edició del festival Cinema Jove organitzat per l'Institut Valencià de la Joventut (IVAJ).

Més de cinquanta films com a director i quasi tres-cents com a productor conformen la dilatada trajectòria professional de quasi quaranta anys d'aquest prolífic i imaginatiu realitzador nascut a Detroit fa 67 anys. Marginat voluntàriament des dels seus inicis del món de les grans produccions de Hollywood, Roger Corman és conegut fonamentalment pel seus films de ciència-ficció dels anys cinquanta (*Not Of This Earth*, *Attack Of The Crab Monsters*, *It Conquered The World*), les seues adaptacions cinematogràfiques dels contes de terror d'Edgar Allan Poe (*El hundimiento de la casa Usher*, *El péndulo y la muerte*, *Història de terror*, *El cuervo*) i els seus violents films de gàngsters com *Mama sangrienta* o *La matanza del día de San Valentín*.

Precursor del cinema independent nord-americà des de la dècada dels cinquanta, Roger Corman ha estat també mestre d'alguns dels directors més importants del cinema actual, ja que ha produït els primers treballs cinematogràfics de Francis Ford Coppola, Jonathan Demme, Martin Scorsese, Peter Bogdanovich, Joe Dante, Paul Bartel o Monte Hellman. Les pel·lícules de pressupost reduït de la mítica Factoria Corman han estat també la targeta de presentació de certes figures de Hollywood com Jack Nicholson, Sylvester Stallone o Robert de Niro. Considerat per la crítica especialitzada com “el rei de la sèrie B” i degà dels cineastes independents, Corman va visitar València en companyia de la seua família per a rebre el premi especial que li va concedir l'organització del festival com a homenatge pel seu treball de mestre i productor de joves realitzadors durant més de tres dècades.

Malgrat la seua fama d'home d'acció, dur, enèrgic i a vegades intransigent, Roger Corman sembla una persona de caràcter assossegat i d'una extrema cordialitat. El to pausat i reflexiu de la seua conversa matisa en certa mesura la ironia i el

lleuger sarcasme de les seues respostes.

—*Dels realitzadors que es van formar treballant sota la seua direcció, ¿quin és el que ha realitzat un treball professional i artístic més interessant al seu parer?*

—Pense que tots els realitzadors que van iniciar la seua carrera col·laborant en les meues pel·lícules són persones molt intel·ligents i amb una capacitat creativa i de treball molt important. No he volgut plantejar-me mai aquesta pregunta perquè no sabia realment la resposta. Pense que l'obra de tots els directors que han treballat amb mi és molt interessant a pesar de les seues diferències.

—*Les seues produccions dels últims*

anys han estat estrenades directament en vídeo sense passar per les sales de cinema. ¿Es aquesta la destinació de totes les produccions independents?

—Als Estats Units els meus films són estrenats generalment en modestes sales de cinema durant uns quants dies abans de passar al mercat videogràfic. Personalment preferesc que les meues produccions tinguen la possibilitat d'accedir als grans circuits d'exhibició, però aquests estan controlats per les grans productores. És molt difícil per a una productora independent, com la meua, competir amb les produccions de Hollywood. Nosaltres depenem completament dels nous canals de

“Les escoles cinematogràfiques poden ser un bon mitjà d'aprenentatge però només la pràctica dona una autèntica experiència.

MATEO GAMON

distribució, com són el vídeo o la televisió.

—*Tracy Lords*, una de les més conegudes actrius del porno nord-americà, va protagonitzar a principis dels noranta la segona versió de *Not of this Earth*, un antic film seu de ciència-ficció. ¿Volia vostè donar-li una oportunitat en el cinema convencional?

—No, exactament. Tracy Lords és una jove molt atractiva físicament que no ha tingut vergonya del seu passat. Nosaltres li vam oferir de forma deliberada el paper d'una jove innocent i tradicional que era la nòvia d'un policia. Fou la seua primera participació en una pel·lícula comercial fora del circuit porno.

—Una de les seues darreres produccions, estrenada durant el Festival Cinema Jove de València, és *Carnosaur*, un film de dinosaures carnívors que té alguns punts en comú amb *Jurasik Park*, el film de Steven Spielberg que té tant d'èxit. ¿Ha volgut vostè explotar també la moda dels dinosaures?

—*Carnosaur* està basada en una novel·la de Harry Adam Knight que fou escrita i publicada fa cinc anys. La vaig llegir i vaig pensar que s'hi podia fer una bona pel·lícula, però sabia que els efectes especials serien molt cars per als pressupostos habituals de les meues produccions. L'èxit posterior de la novel·la de Michael Crichton *Jurasik Park*, em va decidir a comprar els drets de *Carnosaur* i a produir un film sobre dinosaures. El seu argument és semblant al de *Jurasik Park* perquè es tracta de les investigacions biotecnològiques d'una científica amb el DNA per tornar a crear dinosaures. *Carnosaur*, però, és una fantasia de terror científic si considerem que les investigacions biogenètiques estan arribant a un punt en què és impossible tornar enrere. El meu film ha estat estrenat als Estats Units uns quants mesos abans de *Jurasik Park* i això és per mi una satisfacció com a productor.

—Durant molt anys vostè ha estat considerat simplement com un director de pel·lícules de terror i ciència-ficció. ¿Quin és actualment el tractament de la seua figura per part de la crítica cinematogràfica?

—Crec que en general és força positiu. Quan la Universal va produir *Tauró*, el crític del *New York Times* va escriure que el film de Spielberg no era més que una pel·lícula de Corman amb un gran pressupost. Recentment, un dels més prestigiosos crítics dels Estats Units va comentar que *Jurasik Park* potser tenia uns efectes especials molt impressionants, però que

Carnosaur ha estat estrenada als Estats Units uns quants mesos abans que *Jurasik Park*, de Steven Spielberg.

l'actuació en *Carnosaur* era més efectiva i convincent.

—Després de quasi vint anys d'haver dirigit el seu darrer film *El baró roig*, ¿per què torna vostè a la direcció a principis dels noranta amb *Frankenstein Unbound*?

—En un principi jo no estava particularment interessat a dirigir *Frankenstein Unbound*, perquè pensava que ja n'hi havia massa versions sobre aquesta figura del cinema de terror i m'interessava més el meu treball com a productor. Vaig rebutjar tres ofertes distintes. Finalment em vaig decidir a realitzar aquest film perquè creia que encara podia aportar alguna novetat al mite de Frankenstein. Vaig plantejar una història truculenta protagonitzada per un científic del segle XXI que, en un viatge cap a èpoques passades, té relació amb el doctor Frankenstein i la seua temible creació.

—Un dels seus deixebles més coneguts és, sens dubte, Francis Ford Coppola. ¿Què li sembla la seua versió de *Dràcula*?

—Després d'haver fet *Frankenstein Unbound*, que va funcionar molt bé econòmicament als Estats Units, vaig produir una mena de continuació anomenada *Dracula Rising*. Casualment el meu vell amic Francis Ford Coppola també treballava en la seua versió de *Dràcula*, una adaptació cinematogràfica molt pròxima a la novel·la original de Bram Stoker i sens dubte un dels millors films de terror de Hollywood per la seua bellesa visual.

—¿Podria parlar-nos del seu llibre de memòries publicat fa un parell d'anys?

—La idea d'escriure una autobiografia

no fou realment meua, sinó d'un editor que m'ho va proposar. Jo no tinc massa temps per a escriure, però finalment vaig acceptar l'oferta de l'editor. El llibre s'ha venut molt bé als Estats Units i estic molt sorprès del seu èxit a Europa i al Japó.

—¿Pensa vostè tornar a dirigir o continuarà dedicat exclusivament als seus projectes com a productor?

—No crec que torne a dirigir, però sempre podria fer una excepció amb un projecte que trobara molt interessant. Continuaré amb el meu treball de productor. Actualment faig més de vint pel·lícules cada any com a productor o productor executiu, una quantitat considerable per al reduït equip de col·laboradors que treballen amb mi. Espere reduir la meua producció a uns quinze films cada any per poder treballar amb pressupostos més elevats.

—Els organitzadors de Cinema Jove han volgut reconèixer el seu treball com a mestre i productor de joves realitzadors. ¿Quin consell donaria a les joves generacions de cineastes?

—El més important per a un jove aspirant a director de cinema és tenir una educació i una cultura oberta per tal de conèixer la pròpia literatura i la dels altres països. És important també conèixer els fonaments del llenguatge cinematogràfic. Les escoles cinematogràfiques poden ser un bon mitjà d'aprenentatge però només la pràctica dona una autèntica experiència. És molt important veure el treball des de dins.

Lluc Soler